

Nabożeństwa w naszej parafii
Lipiec 2019

03.07 Środa	Św. Liturgia i wspomnienie zmarłych. Akatyst za dusze zmarłych (w kaplicy przed cerkwią).	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰
06.07 Sobota	Św. Liturgia i wspomnienie zmarłych. Wsienoszczojne bdienije.	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰
07.07 Niedziela	Niedziela III po Pięćdziesiątnicy. Narodzenie św. Proroka i Poprzednika Jana Chrzciciela. Święta Liturgia.	godz. 8³⁰ godz. 10⁰⁰
10.07 Środa	Św. Liturgia i wspomnienie zmarłych. Akatyst ku czci Bogurodzicy.	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰
11.07 Czwartek	Wsienoszczojne bdienije.	godz. 17 ⁰⁰
12.07 Piątek	Świętych Apostołów Piotra i Pawła. Św. Paisjusza z Atośu. Święta Liturgia	godz. 9⁰⁰
13.07 Sobota	Św. Liturgia. Sobór Świętych Dwunastu Apostołów. Wsienoszczojne bdienije.	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰
14.07 Niedziela	Niedziela IV po Pięćdziesiątnicy. Św. Kosmy i Damiana. Święta Liturgia.	godz. 8³⁰ godz. 10⁰⁰
17.07 Środa	Św. Liturgia i wspomnienie zmarłych. Akatyst ku czci św. Paisjusza z Athosu.	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰
20.07 Sobota	Św. Liturgia i wspomnienie zmarłych. Wsienoszczojne bdienije.	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰
21.07 Niedziela	Niedziela V po Pięćdziesiątnicy. Święta Liturgia.	godz. 8³⁰ godz. 10⁰⁰
24.07 Środa	Św. równej apostołom księżnej Ołgi. Św. Liturgia. Akatyst ku czci św. Bazylego Martysza.	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰
27.07 Sobota	Święta Liturgia. Wspomnienie zmarłych. Wsienoszczojne bdienije.	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰
28.07 Niedziela	Niedziela VI po Pięćdziesiątnicy. Św. równego apostołom księcia Włodzimierza. Święta Liturgia.	godz. 8³⁰ godz. 10⁰⁰
31.07 Środa	Św. Liturgia i wspomnienie zmarłych. Akatyst ku czci św. Serafina z Sarowa.	godz. 9 ⁰⁰ godz. 17 ⁰⁰

W pozostałe dni tygodnia Święta Liturgia jest sprawowana o godz. 9⁰⁰

W Naszej Parafii

Parafia Prawosławna św. Jana Klimaka w Warszawie, 1 Lipca 2019, nr 7/127

Świętych męczenników darmo leczących Kosmy i Damiana.

Troparion, ton 8:

Święci darmo leczący i cudotwórcy Kosmo i Damianie, nawiedźcie lecząc niemoce nasze; darmo otrzymaliście, darmo obdarzcie nas.

Kontakion, ton 2:

Łaskę otrzymawszy uleczeń, powszechnie obdarzacie zdrowiem doświadczających cierpień, lekarze, cudotwórcy przechwalebni; lecz przez wasze nawiedzenie zuchwalstwa nieprzyjaciół zniweczcie, świat uzdrawiając dzięki cudom.

Wysławianie:

Wysławiamy was, cudotwórcy chwalebnie, Kosmo i Damianie, i czcimy czcigodne męki wasze, które za Chrystusa przecierpieliście.

Życie sakramentalne Cerkwi. Sakrament namaszczenia chorych.

Euchologion zamyka opis tego obrzędu pouczeniem, iż chorzy powinni przygotować się do sakramentu poprzez wyznanie swych grzechów oraz umycie się. Po namaszczeniu mają się nie myć przez siedem kolejnych dni, dokładnie tak jak nowo ochrzczeni neofici.

Współczesny obrzęd jest jedynie skróconą formą tego wydłużonego ceremoniału. Już w XIII wieku namaszczenie świętym olejem przestaje być sprawowane w kontekście eucharystycznym, a cały obrzęd zaczyna być sprawowany w ciągu jednego dnia. Stopniowo pomijane są elementy zarówno liturgicznego, jak i codziennego nabożeństwa, i z czasem obrzęd ten osiąga swą współczesną postać. Jediną pozostałością z jego rozwiniętej niegdyś formy jest we współczesnym rycie obecność siedmiu biblijnych sekcji, które niegdyś rozłożone były na siedem dni sprawowania tego sakramentu. W rzeczywistości nawet ta współczesna, skrócona postać często postrzegana jest jako zbyt obszerna i nieporęczna - gdy niemożliwe jest sprawowanie całego rytuału, używane są skrócone jego wersje.

Wczesne manuskrypty ujawniają ogromną różnorodność sposobów sprawowania tego sakramentu i jedynymi jego stałymi elementami są dwie główne modlitwy: „O Panie, który w swym miłosierdziu” oraz „O święty Ojczy, lekarzu naszych dusz i ciała”. Nawet te dwie modlitwy, które pojawiają się już w najstarszym z zachowanych bizantyńskim *Euchologionie* Barberini 336 (ok. 795) pojawiają się w kilku odmiennych wersjach.

Jakie wnioski można wysnuć z powyższych opisów obrzędu namaszczenia?

Najbardziej oczywisty i najważniejszy wniosek to stwierdzenie, iż jest to obrzęd eklezjalny. Eklezjalna struktura sakramentu widoczna jest już w Jkb 5: „Gdy ktoś jest chory, przychodzą do niego wszyscy starsi.” Wyrażenie to stwierdza, iż cały Kościół gromadzi się wokół swych chorych członków. W późniejszym rycie tego sakramentu ukazywane jest to przez fakt, że namaszczenie odbywa się zwykle w cerkwi, w eucharystycznym kontekście, oraz wymaga obecności siedmiu prezbiterów, liczby wyrażającej pełnię. W ten sposób w sakramencie tym, podobnie jak we wszystkich sakramentach, uczestniczy i działa cały Kościół.

W obrzęd uzdrowienia powinien być zaangażowany cały Kościół, ponieważ choroba jednego z członków, podobnie jak grzech każdego z nich, dotyka całego Kościoła. Jak już stwierdziliśmy, całe ciało cierpi, gdy jeden z jego członków choruje lub grzeszy. Pomaga to również wyjaśnić, dlaczego w najwcześniejszych tekstach pojawiają się zalecenia, aby namaszczeni byli wszyscy obecni. (Ta praktyka powszechnego namaszczenia przetrwała do naszych czasów w greckich i arabskich cerkwiach, gdzie sprawowany jest zwykle w środę Wielkiego Tygodnia, choć na ogół pod nieobecność ciężko chorych, którzy tego

namaszczenia potrzebują najbardziej.) Jednakże to właśnie tego poczucia wspólnoty tak często brakuje w życiu naszych parafii. Jest to jeden z przejawów kryzysu, który dotyka naszego społeczeństwa i naszych parafii – przeważnie postrzegamy siebie jako jednostki, które przychodzą do cerkwi po to, aby zaspokoić swe indywidualne potrzeby i mamy bardzo znikomy kontakt ze stojącym lub siedzącym obok sąsiadem. Tak więc gdy kogoś z parafian dotyka jakaś choroba lub przestaje on przychodzić do cerkwi, prawie tego nie zauważamy. Symptomatyczny jest również fakt, że sakrament namaszczenia świętym olejem przeważnie przestał być powszechnie stosowany. Doszło do tego z kilku powodów: 1) od XVII wieku w Rosji, pod wpływem poddającego się wpływom Zachodu kijowskiego metropolity Piotra Mohyły (zm. 1646), sakrament ten pojmowany był jako „ostatnie namaszczenie”, tj. sakrament umierających; 2) trudności ze zgromadzeniem siedmiu kapłanów, jak również oczywista długość obrzędu okazały się utrudnieniem dla jego sprawowania, szczególnie w cerkwiach parafialnych.] lub też stał się prywatną ceremonią, sprawowaną zwykle przez samego parafialnego duchownego w odosobnieniu szpitalnej sali, być może niekiedy w obecności kogoś z członków rodziny.

Gdybyśmy jednak chcieli odtworzyć w naszych parafiach to poczucie wspólnoty, w szczególności w odniesieniu do podeszłych wiekiem oraz ciężko lub też chronicznie chorych, sakrament uzdrowienia może posłużyć zarówno jako metoda działania, jak i wzór do naśladowania. Obrzęd ten powinien być sprawowany w cerkwi, w obecności tak wielu parafian, jak to tylko możliwe. Jeśli chory nie może się poruszać, wówczas obrzęd może być oczywiście sprawowany w domu lub też w szpitalu, podobnie jak chrzest. Jednak, jeśli to możliwe, niezmiernie ważne jest to, że członkowie lokalnej wspólnoty parafialnej obecni są nawet w tych szczególnych warunkach. Rola parafian nie ogranicza się jedynie do pomocy w przeniesieniu chorego, co oczywiście może okazać się niezbędne, ale obejmuje również modlitwę jako Kościół. Takie właśnie jest znaczenie zarządzenia apostoła Jakuba, aby zebrali się „starsi” Kościoła. Takie właśnie znaczenie ma również późniejsze wymaganie, aby obecnych było siedmiu prezbiterów. Trzeba tu nadmienić, iż ryt sakramentu uzdrowienia, podobnie jak wszystkie sakramenty Kościoła prawosławnego, ukształtowały się w znacznym stopniu w kontekście katedralnej praktyki liturgicznej Wielkiej Świątyni, Hagia Sophia, w Konstantynopolu. Świątyni ta dysponowała znaczną grupą duchownych.

Biorąc pod uwagę eklezjalną naturę sakramentu uzdrowienia i odpowiedzialność całej wspólnoty wiernych za opiekę nad jej chorymi członkami, z pewnością byłoby stosowe, aby tego niezwykle ważnego zadania – odwiedzin chorych, modlitwy za nich i „wkładania na nich rąk” – podejmowali się wszyscy parafianie, a zwłaszcza członkowie rady parafialnej.

Za: <https://liturgia.wiara.pl/doc/420746.Sakrament-chorych-w-Kosciele-Pravoslawnym/4-5>